Toos van der Valk, mijn ontvoering

Elle van Rijn bij Meulenhoff Boekerij:

Gestolen geluk
Toos van der Valk, mijn ontvoering

boekerij.nl

ELLE VAN RIJN

TOOS VAN DER VALK, MIJN ONTVOERING

HET WAARGEBEURDE VERHAAL ACHTER DE ONTVOERING

Dit boek verscheen eerder onder de titel *Mijn ontvoering* bij Artemis & co

ISBN 978-90-492-1679-5
ISBN 978-94-023-3265-0 (e-book)
ISBN 978-90-492-1682-5 (audio)
NUR 320

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Johannes Dalhuijsen
Beeld Toos van der Valk: © Rein van Koppenhagen – NoPoint Studio
Auteursfoto: © Mark Uyl
Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2026 Elle van Rijn en Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

De uitgever heeft ernaar gestreefd alle rechten van derden te regelen volgens de wettelijke bepalingen. Degenen die desondanks menen zekere rechten te kunnen doen gelden, kunnen contact opnemen met Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

In mijn leven heb ik geleerd dat geluk en verdriet heel dicht bij elkaar liggen. Juist wanneer het leven je op de proef stelt, merk je hoe belangrijk de mensen om je heen zijn. Koester daarom de mensen die je liefhebt en de mooie momenten, want uiteindelijk overwint liefde alles.

Vrijdagavond 26 november 1982

‘Kijk uit, want je hebt gedronken!’ Mijn dochter Marijke roept het me vanuit de deurpost na. ‘Maak je geen zorgen, je vader rijdt,’ zeg ik lachend. Ik loop om onze Oldsmobile heen om het rechterportier te openen. Hè verdraaid, hij zit nog op slot en Gerrit heeft de sleutel. De koude wind snijdt door mijn kleren. Ik heb mijn jas in de auto laten liggen, terwijl het zeker een graad of twee vriest.

‘Maar pa heeft nog meer gedronken,’ roept Marijke op een toon alsof zij mijn moeder is, in plaats van omgekeerd.

‘Wie is er hier dronken?’ Gerrit verschijnt achter Marijke in de deuropening. Zijn jas over zijn schouder, een doos wijn onder de arm. Droge witte uit de Bourgogne, die hij volgens Harry echt eens moet proberen, en rode uit Spanje, uit de buurt waar ze elk jaar op vakantie gaan. Harry zou de wijn voor een gunstig prijsje kunnen kopen.

‘Chérie, kom op, ik heb het koud.’

‘Ik kom eraan, Toosje-ongeduld. Ik kom.’ Hij aait onze dochter over haar bol alsof ze vijf jaar oud is, geeft Harry een stomp tegen zijn schouder en snelt naar de auto.

‘Heb je echt niet te veel op?’ vraag ik als Gerrit de motor start.

‘Denk je nou echt dat ik mijn Toosje in gevaar zou brengen?’ Hij pakt me stevig beet en geeft me een zoen.

'Hou op,' zeg ik lachend. 'Zo komen we nooit thuis.'

'Geloof je dan wel dat ik nuchter genoeg ben?'

'Ik geloof je, schat. Rij nou maar.'

En dat doet hij. We rijden met een hogere snelheid dan is toegestaan het terrein van Motel de Witte in Vught af.

Terwijl we door de donkere nacht terugrijden naar Nuland mijmer ik over deze avond. Normaal gesproken eten we iedere vrijdagavond bij mijn schoonmoeder, oma Van der Valk, in Avifauna. Maar vanavond moest ze naar de verjaardag van haar kleinkind, een van onze vele nichtjes. Marijke stelde spontaan voor dat we dan bij haar in Vught moesten komen eten en Gerrit stemde meteen in, zonder mij iets te vragen. Dat hoefde ook niet, want hij wist dat ik het gezellig zou vinden. In restaurant de Witte in Vught is het altijd een beetje thuiskomen. We hebben er eenentwintig jaar gewoond. Toen we begonnen met de bouw van het restaurant was ik zwanger van Marijke. Mijn eerstgeborene. Nu heeft ze zelf alweer drie kinderen en runt ze samen met haar man Harry het inmiddels veel grotere motel. Gek hoe snel de tijd kan gaan. Ik zie Gerrit en mij nog staan tussen de bouwstenen en de zakken cement. Het was een spannende tijd. Onze eerste zaak, en ons eerste kind. Het had allemaal nog heel anders kunnen lopen. Bij de familie Van der Valk was het gebruikelijk dat iedereen een restaurant of een hotel kreeg. Vijf van de elf kinderen hadden al een zaak gekregen en toen kwam de Molenhoek bij Nijmegen vrij. Gerrit en ik waren al vier jaar verloofd en waren aan de beurt voor het eerstvolgende Van der Valk Hotel. Maar Gerrit zei tegen zijn vader: 'Laat Cees de Molenhoek maar runnen en laat mij eerst een halfjaar naar Amerika gaan.' Gerrits broer Cees had een tijd in Indië gezeten en toen hij terugkwam had hij meteen een leuk meisje ontmoet met wie hij wilde trouwen. Pa Van der Valk begreep het wilde plan van zijn zoon, die twee hadden een hechte band,

maar of hij Gerrit echt moest laten gaan, daarover twijfelde hij. Dat zijn ondernemende zoon naar Amerika wilde was niet het probleem, maar hij vroeg zich af of hij nog terug zou komen. Uiteindelijk zei hij tegen Gerrit: 'Ik vind het goed als je naar Amerika gaat, maar Toos laat je hier.' Ik was het onderpand. De garantie dat hij zijn zoon niet voorgoed zou kwijtraken. We zijn met z'n allen naar de Nieuw Amsterdam gegaan om hem weg te brengen. Een enkele reis naar New York was toen een boottrip van tien dagen. Dat kun je je nu niet meer voorstellen. Iedereen zei tegen Gerrit: 'Je hebt zeker geld van je vader meegekregen?' Hij zei: 'Nee, ik ga werken.' Ik wist dat het waar was. Tegen mijn advies in had hij geen rooie cent meegenomen. Zijn oudste broer Klaas heeft Gerrit toen toch nog honderd gulden toegestopt, waarbij hij mij een dikke knipoog gaf.

Het afscheid viel me zwaar. Ik herinner me dat hij me tegen zich aan drukte en zei: 'Toos, wees een grote meid. Hard werken, dan gaat de tijd snel voorbij.' We kusten elkaar en hij veegde de tranen die ik niet had weten te bedwingen met zijn zakdoek weg. Daarna liep hij met een koffer in zijn hand en een plunjezak over zijn schouder de brug op. Ik herinner me hoe we daar op de kade met zijn allen stonden te joelen en te zwaaien, de mensen keken met argusogen naar het stelletje ongeregeld dat we toen waren. Gerrit gaf me nog een laatste handkus en toen verdween hij aan de horizon. Eenmaal terug in hotel-restaurant De Gouden Leeuw in Voorschoten heb ik het verdriet van me afgezet en ben ik aan de slag gegaan. De tijd ging inderdaad snel voorbij, maar het gemis was er niet minder om. De kaarten en brieven die hij schreef maakten zijn afwezigheid nog pijnlijker. Toch wist hij met zijn woorden altijd een glimlach om mijn mond te toveren. Hij schreef dat hij blikjes verzamelde, toiletten schoonmaakte, in restaurants hielp als afwasser, werkte als nachtportier. Hij deed van alles. Hij heeft heel veel gezien en geleerd van de motels daar in Amerika. 'Moeten wij met de familie daarnaar-

toe komen om ons bedrijf voort te zetten?' vroeg zijn vader hem in een brief. De oude Martinus van de Valk kwam naar me toe om me het antwoord te laten lezen dat zijn zoon had geschreven. 'Als je zo hard werkt in Nederland zoals je in Amerika zéker zou moeten, dan kun je beter in Nederland blijven met z'n allen, want dan oogst je meer succes.'

Bang dat Gerrit misschien een ander liefje zou tegenkomen ben ik nooit geweest. Tussen ons zat het wel goed. Maar ik denk wel dat zijn vader gelijk had. Als ik mee was gegaan, dan waren we waarschijnlijk nooit teruggekomen en dan hadden we nu samen in Amerika gewoond.

'Die kreeft was verdraaid lekker.' Gerrit haalt me uit mijn overpeinzingen. 'Maar ik weet niet of de marge wel gunstig genoeg is om hem permanent op de kaart te zetten.'

'Dat zal Harry toch wel goed doorberekend hebben,' zeg ik, omdat ik al vermoed waar dit gesprek naartoe gaat.

'Ik weet het niet. We kunnen kijken of we kreeft voor al onze zaken kunnen inkopen, maar dan op de seizoenskaart. Dan kunnen we groot inkopen op het moment dat de prijs het laagst is.'

'Ik denk dat je het gewoon aan Harry en Marijke moet overlaten,' zeg ik zo luchtig mogelijk.

Gerrit kijkt opzij en begint te lachen. 'Jij vindt natuurlijk dat ik me er niet mee moet bemoeien.'

'Dat heb je goed geraden, ja.' Ik leg mijn hand in zijn nek. 'Laat ze nou maar, ze doen het toch goed? En als Harry omhoogzit met de prijs van de kreeft, dan komt hij vanzelf naar je toe om iets af te spreken.'

Gerrit heeft zijn aandacht weer op de weg gericht. 'Jij denkt nog steeds dat ze zelf eerst op hun gezicht moeten gaan om te ervaren hoe het werkt. Je kunt ook leren van de meester, zonder eerst door schade en schande wijzer te worden.'

‘Maar die meester heeft toch allang een diploma uitgereikt aan zijn pupillen, dus laat hen nou maar zelf beslissen. Of maak het tot een agendapunt voor de volgende vergadering: punt één, de kreeftinkoop.’

Weer werpt hij een blik op mij. ‘Zit je me nou een beetje te sarren?’

‘Dat heb je helemaal goed in de gaten, chérie,’ zeg ik terwijl ik de spanning uit zijn nek probeer te masseren.

‘Dan denk ik dat ik jou maar eens heel erg moet gaan plagen zo, thuis.’

‘O jee, ik word bang.’ Ik staar glimlachend voor me uit. Ons negenentwintig jaar oude huwelijk heeft zijn beste tijd nog lang niet gehad. Gerrit draait het parkeerterrein van Motel Nuland op. ‘Goh, ze zullen het wel druk hebben. Het zit helemaal vol.’

Carlita en haar man Joep runnen deze zaak, terwijl Carlita nog maar drie maanden geleden is bevallen van haar tweede kindje. Ik weet uit ervaring hoe vermoeiend dat is, met al die gebroken nachten. Marc, onze jongste zoon, helpt hen in het restaurant. Hij is achttien jaar en de enige van de kinderen die nog bij ons in de villa woont. Het zal niet lang duren voor ook mijn laatste kuiken uitvliegt. Gerrit draait het pad op naar ons woonhuis. Dit is ons thuis. De plek waar iedereen welkom is. Ik weet nog dat ik in onze verlovingstijd tegen Gerrit zei dat ik twaalf kinderen wilde. Hij reageerde niet afwijzend of lacherig, het enige wat hij zei was: ‘Poeh poeh, dan moet ik wel een heel groot huis bouwen.’ Uiteindelijk zijn het er geen twaalf maar zeven geworden. Een aantal waar ik behoorlijk wat mee te stellen heb gehad. Maar het was nooit saai, gezapig of stil bij ons thuis.

Gerrit rijdt de auto niet naar de parkeerplek bij de voordeur, maar zet hem voor de garage neer. ‘Ik laat hem hier staan, want hij moet morgen gewassen worden.’ Dat moet ik niet vergeten op te schrijven voor de dienstmeisjes, denk ik bij mezelf. Gerrit

is altijd al gek geweest op mooie auto's. Deze groene Amerikaanse Oldsmobile heeft hij al jaren en het is zijn grootste pronkstuk. Hoewel hij qua luxe tegenwoordig beter een BMW of een Mercedes zou kunnen rijden, blijft hij trouw aan zijn Cadillac. Hij doet hem denken aan zijn tijd in Amerika, destijds had hij zich voorgenomen om ooit in zo'n grote Amerikaan te rijden. De lange neus, de aerodynamische vorm, de glimmende spoilers. Deze auto was zijn droom.

We stappen de auto uit en hij neemt me zoals gewoonlijk bij de hand als we de trappen oplopen. 'Ik denk dat ik maar eens vroeg naar bed ga,' zegt hij tegen me. 'Ik ben moe.'

Als we de keukendeur open willen maken blijkt de deur op slot te zitten. 'Heb jij een sleutel bij je?' vraagt Gerrit.

'In mijn jaszak in de auto.'

'Ik pak hem wel even,' zegt mijn man terwijl hij weer naar beneden loopt. Ik sla mijn armen om me heen en kijk naar de donkere hemel. De sterren lijken op te lichten in de knisperende vrieskou. De winter is nu echt begonnen. Ik ril, maar misschien meer van vermoeidheid dan van de kou. Het liefst zou ik ook meteen naar bed gaan maar ik moet nog wat klaarzetten voor morgen. Marijke heeft een winkel met decoratie- en interieurspullen en ze heeft het zilver nodig. Hoewel haar vader dat verzamelen en verkopen van spullen meer ziet als een veredelde hobby, zie ik dat ze er echt talent voor heeft. Ze is de meest creatieve van de kinderen. Ze heeft net als wij allemaal een passie voor de horeca maar daarnaast is ze ook altijd bezig met hoe het interieur er nog leuker uit kan zien. Restaurant De Witte heeft hierdoor een warme, persoonlijke uitstraling.

Gerrit is weer terug met mijn jas en de sleutel. Hij draait het slot open en houdt galant de deur voor mij open. 'Waar wacht je nou op?' vraagt hij als ik niet meteen naar binnen stap. 'Moet ik je alweer over de drempel tillen?'

'Alwéér?' zeg ik plagend. 'Alsof je dat iedere dag doet. Ik her-

inner me maar één keer en dat was negenentwintig jaar geleden.'

Hij geeft me een liefdevol duwtje. 'Hup vooruit.'

'Ik stond gewoon even naar de heldere lucht te kijken. Ik denk dat het morgen zonnig weer wordt.'

'Ja, in de Cariben,' mompelt mijn man terwijl hij achter me de deur op het nachtslot doet. Op de klok in de keuken zie ik dat het halftwaalf is. Als we bij mijn schoonmoeder in Avifauna zijn geweest zijn we vaak later thuis. Ik pak het dienblad en loop achter Gerrit aan het souterrain in.

'Weet jij of de deur van het zwembad is afgesloten?' vraagt Gerrit. Goed dat hij daaraan denkt want via de garage kun je door het zwembad naar binnen lopen en vaak vergeten we die deur op slot te draaien.

'Geen idee. Zal ik even kijken?'

'Nee, laat mij maar.' Terwijl hij naar beneden loopt om de deur te controleren, begin ik met het verzamelen van het zilver. Ik moet niet vergeten om tegen de meisjes te zeggen dat ze het morgenochtend meteen moeten oppoetsen, zodat ik het mee kan geven voor de winkel. Ik heb de prachtigste zilveren kandelaars, die ik eens samen met Gerrit in Spanje op een antiekmarkt heb gekocht.

'Hij zat potdicht. Ik loop meteen door. Kom je ook?' Gerrit loopt de trap op naar onze ruime slaapkamer, die ook een beetje fungeert als huiskamer, maar dan alleen voor ons tweeën. Meestal gaan we tegelijk naar bed, maar nu moet ik eerst dit klusje afmaken.

'Zodra ik klaar ben. Als de meisjes komen, liggen wij beslist nog te slapen en dan kunnen ze alvast beginnen.'

'Oké, maar schiet je wel een beetje op?'

'Ja ja. Ga nou maar.' Ik kijk mijn man na die met vermoeide passen de trap oploopt. Soms maak ik me zorgen over hem. Hij werkt zo hard. Maar zodra ik daar iets van probeer te zeggen,

wordt me meteen de mond gesnoerd. 'Van hard werken is nog nooit iemand ziek geworden,' is zijn credo. Nee, denk ik dan bij mezelf, van hard werken niet, maar wel van te veel spanning. Nou ja, misschien zou je hem zijn kracht ontnemen als je hem zijn ondernemersdrift afpakt. Terwijl ik hierover nadenk verzamel ik kandelaars, fotolijstjes, een antiek koffiestel, wat sierbekers en schaaltjes. Dan realiseer ik me dat Marc helemaal niet naar binnen kan als de keukendeur op het nachtslot zit. Ik zet het blad met zilver op de salontafel en loop terug naar de keuken. Eerst draai ik de deur van het slot en dan schrijf ik snel het briefje voor de meisjes. Ik neem het mee terug naar de kamer, leg het op het dienblad en zet er nog twee sierpotjes bij die ik over het hoofd had gezien. Dan til ik voorzichtig het inmiddels behoorlijk zware dienblad op en wil weer richting keuken lopen. In de keuken klinkt geluid. Dat zal Marc zijn, denk ik meteen en ik wil net roepen dat ik in de woonkamer ben als er plotseling twee mannen met donkere bivakmutsen de kamer instappen. In een zwaaiende hand zie ik een pistool. 'Valks, Valks!' zegt de man op een dreigende fluistertoon. 'Wat is dit?' zeg ik verbaasd. Halen ze een grap met me uit? Mijn zoon Gert-Jan heeft een schietschool in Tiel en zijn broers komen daar weleens. Als ik achter hen nog twee mannen zie verschijnen, weet ik zeker dat het een grap is. 'Jongens, hou eens op!' zeg ik lacherig. Maar dan word ik vastgegrepen door de man die het dichtst bij me staat. De andere man drukt iets hards in mijn zij. Agressief sist hij in mijn oor: 'Valks, *wo ist* Valks?' Het besef komt met een schok. Dit zijn mijn kinderen niet. Dit is een overval. 'Valks *du sagen*, Valks, wo?' O mijn hemel, ze komen voor Gerrit. Ik kan me net genoeg beheersen om niet van schrik het zware dienblad uit mijn handen te laten vallen, Gerrit zou wakker worden en op het lawaai afkomen en dan… Ik durf er niet aan te denken. 'Alsjeblieft, dit is zwaar,' zeg ik zo beheerst mogelijk. Ik voel hoe de mannen met me meebuigen als ik trillend het volle blad op tafel zet. Meteen

hierna worden mijn armen ruw naar achteren getrokken en ik voel het koude ijzer van het vuurwapen tussen mijn ribben. '*Wo ist* Valks!' Ze mogen er niet achter komen dat Gerrit boven is, gaat het door me heen. Hij zou ziedend worden, met ze gaan vechten. Er zou geschoten worden...

'Ik eh... Valk is niet hier. Hij is naar het motel.'

'*Nicht wahr*. Valks hier,' zegt de man die me met zijn pistool bedreigt.

'*Nein, nein, nicht hier*. Hij moest nog wat halen.' Ik probeer zo overtuigend mogelijk te klinken.

'*Du zusammen mit Valks zuhausse gekomen. Wir haben gesehen. Valks oben?*'

'Nein. Hij is daardoor weggegaan.' Ik knik naar de gang, die naar de voordeur leidt. 'Hij moest zijn zoon halen. Echt waar. Hij is daar nog.' Er volgen blikwisselingen tussen de mannen. Ze zeggen iets in het Italiaans wat ik niet kan verstaan. Blijkbaar moet er iets overlegd worden. Hun ratelende en halffluisterende stemgeluid boezemt me ongelooflijk veel angst in. Donkere ogen flitsen heen en weer van de een naar de ander. Hoe kan ik voorkomen dat ze de trap oplopen en vrijwel direct bij onze slaapkamerdeur uitkomen? In ons grote bed zullen ze hem meteen zien liggen. Slapend, weerloos. 'Hij is echt naar het motel. U kunt hem opbellen, *anrufen*.' Dan zegt een van de twee overvallers die nog bij de deur staat iets op gebiedende toon, waarop de man naast hem iets uit zijn zak haalt en naar me toe loopt. Mijn hart bonkt hoorbaar in mijn borst. Dit is helemaal mis, dringt het tot me door. Dit gaat niet om sieraden of kunstwerken aan de muur. De man houdt dreigend iets omhoog. Ik kan niet precies zien wat het is. Iets zwarts. Hij steekt het mij toe. '*Bitte nicht...*' pers ik er nog uit. Maar zonder omhaal wordt mijn zicht me ontnomen door de wollen muts die over mijn hoofd wordt getrokken. Het is eenzelfde muts als ze zelf dragen, maar dan zonder opening bij de ogen. Mijn hemel, wat gaan ze met me doen? Van-

uit een oerinstinct kom ik in opstand en probeer mezelf los te rukken. Met mijn benen trap ik wild om me heen, met mijn handen duw ik mezelf van hen af. Ik moet uit deze val zien te ontsnappen. Maar de houdgreep waarin ze me beetpakken is veel te stevig. Mijn armen op mijn rug, mijn hoofd naar beneden. Ik realiseer me dat ik niets kan beginnen tegen vier sterke, gewapende mannen. Ik kan er maar beter voor zorgen dat mijn man niet wakker wordt. Ik geef mijn verzet op en voel hoe ik word opgetild door vier armen. Nog steeds wordt er in rap Italiaans overleg gepleegd. Ik probeer te zoeken naar een uitweg, maar wat kan ik doen? Moet ik bijten en krabben? Moet ik hen smeken om me weer op de grond te zetten? Ik kan niet schreeuwen om hulp, want Gerrit zou me horen. Niet de kluis openmaken om ze met een riante buit te laten ontsnappen, want dan gaat het alarm af. Het gaat allemaal zo snel. Seconden waarin mijn hersenen koortsachtig zoeken naar een oplossing, maar waarin mijn lijf geen verzet pleegt. Als een mak schaap laat ik me meevoeren. Ik kan niets meer doen dan bidden dat Gerrit blijft slapen. Buiten hoor ik de motor van een auto draaien. Als ik dichterbij kom, zie ik door de mazen van de gebreide muts dat het een blauwe vierdeurs sedan is. Ruw word ik op de achterbank gezet. Alsof ik een zak zand ben. Naast me stapt iemand in. Half zittend half liggend probeer ik me overeind te houden, maar ik zit te scheef om mijn balans te bewaren en val voorover met mijn hoofd tegen iets hards, de draaihendel of de deurkruk. Aan mijn blazer word ik overeind getrokken. Naast me hoor ik nerveus ademen. Voorin slaat een portier dicht. Van de bestuurdersplek klinken korte woorden, als commando's. In de auto hangt een zware sigarettenlucht. Ik ruik het leer van de jacks die de mannen dragen. En ik bespeur iets van eten, of is het zweet? Vanaf de andere kant schuift er nog iemand bij mij op de achterbank, waardoor ik tussen twee overvallers ingeklemd zit. Niemand die iets zegt. De portieren worden zacht dichtgedaan, de motor wordt in de eerste

versnelling gezet. En terwijl de auto in beweging komt word ik naar beneden gedrukt, zodat ik kromgebogen over mijn knieën lig. We gaan echt weg! Weg van mijn huis, van Gerrit. Misschien komt er iemand voorbij die ons ziet! Een hotelgast die naar zijn kamer loopt. Een van onze medewerkers die klaar is met zijn dienst. Ik moet me oprichten, zichtbaar zijn. De parkeerplaats van het motel stond net nog vol. Er zal toch wel iemand zijn die over het terrein naar zijn auto loopt? Ik kom iets omhoog, maar word ruw naar beneden gedrukt, waardoor ik niet meer boven het raam uitkom. De man links van me leunt met zijn volle gewicht op mijn rug. 'Alsjeblieft, *bitte*,' zeg ik zacht, in de hoop mijn onaangename positie iets te kunnen verbeteren. '*Ruhe!*' wordt me toegesnauwd. '*Ruhe!*' Ik zou willen schreeuwen dat ze me los moeten laten. Als een kat hun ogen uit willen krabben en hen dwingen de auto te openen. Hen gek maken met woedend gekrijs. *Waar brengen jullie me naartoe! Wat is dit! Laat me los, stelletje bandieten!!* Maar de adrenaline is niet alleen bij mij gestegen. Ook zij zitten vol energie, vol agressie. Alles wat ik doe om hen nog nerveuzer te maken, kan me fataal worden. Ik moet rustig blijven. Door de dikke wol kan ik de lantaarns zien, de verlichte verkeersborden en de wat hogere huizen. Ik begrijp niet waar ze naartoe rijden. Ze nemen de straat achter het motel langs. Om op de grote weg te komen moet je een andere route nemen. Maar dan, via een omweg, rijden we toch de snelweg op. Voor het eerst ontstaat er een gevoel van paniek dat me bijna doet kokhalzen. Ik kan me niet meer beheersen. 'Waarom nemen jullie me mee? Ik heb niks gedaan. Ik ben een onschuldige vrouw. Alstublieft.' '*Ruhe*, *Ruhe*,' klinkt het weer. Mijn angst neemt toe naarmate de afstand van mijn huis groter wordt. Het bed waarin mijn man nietsvermoedend ligt te slapen. Mijn veiligheid. 'Bitte, nicht. Bitte.' Mijn tranen worden geabsorbeerd door de gebreide draden voor mijn gezicht. '*Jetzt Ruhe!*' Ik hap in de verstikkende wol. Mijn ademhaling versnelt. Mijn vingers beginnen te tintelen. Nee, nee, ik moet

kalm worden. Mezelf in toom houden en goed opletten waar we naartoe gaan. Dit gebeurt niet echt. En als het al echt gebeurt, dan zal het snel weer voorbij zijn. Beter dan nu te gaan piekeren over hoe dit zou kunnen aflopen, moet ik opletten. Waar rijden we naartoe? De auto mindert vaart. We draaien de snelweg af. Het lukt me om mijn hoofd iets te draaien waardoor ik in het donker de lichten kan zien van het stoplicht waarvoor we moeten wachten. Dit moet Rosmalen zijn. Zou het nu voorbij zijn? Zouden ze me vrijlaten om me te zeggen dat ze een vergissing hebben gemaakt en eigenlijk op iemand anders uit waren? Niet op mij of Gerrit, maar op een of ander louche type waar ze iets mee te vereffenen hadden? Ik zie de lichten van het Wapen van Rosmalen. De bijrijder zegt iets tegen de chauffeur en de auto draait de parkeerplaats op van het restaurant. Als we stilstaan hoor ik voetstappen die dichterbij komen. Ik blijf muisstil liggen. Kan dit een toevallige voorbijganger zijn? Als ik nu zou schreeuwen zou hij me opmerken. Maar wat kan ik doen tegen vier mannen met pistolen? Ik neem tenminste aan dat de pistolen geladen zijn. De voetstappen zijn nu heel dichtbij. Ik heb het gevoel dat diegene zo de auto in kan kijken en mij zal zien liggen. Hij zal zo hard mogelijk wegrennen naar het restaurant om de politie te waarschuwen en dit hele verhaal zal met een sisser aflopen. Het portier van de bijrijder wordt met een harde klik geopend. De mannen in de auto beginnen meteen in het Italiaans te ratelen tegen de persoon buiten. Opgewonden woorden die ik niet kan verstaan. Mijn hoop was vergeefs. Deze persoon hoort erbij. De bijrijder stapt uit, de handlanger stapt in. Dan komt de auto weer in beweging.

'Alstublieft, mijn hoofd,' fluister ik. Ik wil niet het risico lopen om hen kwaad te maken, maar ik heb overal kramp door de houding waarin ze me gedwongen hebben. De man rechts zit met zijn benen over mijn benen en de man aan mijn linkerkant heeft mijn hoofd zo ver naar beneden gedrukt dat ik met mijn voorhoofd tegen de bestuurdersstoel lig en mijn wang tegen de zijkant van zijn been drukt. Alles in mij schreeuwt om afstand. Weg van deze verschrikkelijke mensen. Wat ze ook van plan zijn. '*Bitte, mein Kopf*,' herhaal ik. '*Aufhören, du Frau. Ruhe!*' snauwt de bestuurder weer tegen me in zijn gebrekkige Duits. Toch laat de man die mijn hoofd tegenhoudt, zijn arm iets verslappen waardoor ik een stukje overeind kan komen. Door de breisels voor mijn ogen ontwaar ik licht, ik kan de verlichte ANWB-borden zien! Ik moet zo blijven liggen en heel goed opletten. Deze route moet ik in mijn hoofd prenten, zodat ik later precies kan vertellen hoe we zijn gereden. Morgen of overmorgen, als ik vrij ben en de politie deze gangsters gaat opsporen. Ik zie dat we de weg naar Waalwijk opdraaien. In de auto wordt gezwegen. Ik durf niets te vragen. Bang dat ik weer teruggeduwd word in die onfortuinlijke positie van daarnet. Ik voel nog steeds alleen maar ongeloof over wat mij overkomt. Het lijkt alsof ik in een slechte film speel. Maar zelfs heel slechte films lopen vaak goed

af. Toch? Zodra Marc thuiskomt en doorheeft dat ik er niet ben, zal hij alarm slaan. Eerst maakt hij Gerrit wakker en dan bellen ze meteen de politie. Misschien is dat al gebeurd. De hele familie is waarschijnlijk al in rep en roer over het feit dat ik weg ben. De politie zal dit schorem in een fuik laten rijden en hen in de boeien slaan. Ja, het kan niet lang meer duren voor ik bevrijd word. Ik probeer mijn gejaagdheid onder controle te krijgen door diep te zuchten. Rustig Toos, rustig. Ik wou dat op zijn minst mijn mond vrij was van die verstikkende wol. Ik heb het benauwd en het gevoel dat ik zo moet overgeven is nog steeds niet weg. Ik denk aan Gerrit. Ik stel me voor hoe hij wakker wordt en mij niet naast zich vindt. Mijn man is als een leeuw. Hij zal nooit met zich laten sollen. Als je aan zijn vrouw of zijn kinderen komt, dan kom je aan hem. De gedachte aan Gerrit geeft me heel even moed. Nee, dit zal niet lang gaan duren, dat kan gewoon niet. Onder mijn gebogen lichaam vouw ik mijn handen samen. Ik houd mezelf vast alsof ik mijn eigen kind ben. Zacht wrijf ik met mijn handen over elkaar. Stil maar, het komt goed. Dan realiseer ik me dat ze mijn sieraden nog niet hebben afgenomen. Zouden ze dan toch niet op geld uit zijn? Even weet ik niet meer welke sieraden ik op dat moment draag. Ik wissel ze nogal eens af. Ik voel een strasarmband, een ring met een grote steen, dat zijn gelukkig nepstenen, net als de bijpassende oorbellen die ik in heb. Maar aan mijn andere hand draag ik mijn geluksring en mijn trouwring. De geluksring mogen ze in geen geval van me afpakken. Ik heb hem van Gerrit gekregen toen we ons gingen verloven. We kregen duizend gulden van zijn ouders. Voor achthonderdvijftig gulden kocht Gerrit deze ring voor mij bij een juwelier in Leiden, voor de resterende honderdvijftig gulden kochten we een radiootje. Sinds die dag heb ik hem altijd om, ik draai eraan als ik nadenk. Ik bedek hem met mijn hand als ik bid of op momenten dat ik ergens op hoop. Hij heeft me kracht gegeven op momenten dat het minder goed

met me ging of wanneer ik ergens over twijfelde. Verschillende keren ben ik hem kwijtgeraakt, maar ik vond hem altijd weer terug. Mijn geluksring. Ik moet zorgen dat niemand hem van me af kan nemen. Onopvallend schuif ik hem van mijn vinger en verberg hem tussen de knoopjes van mijn blouse door in mijn bh. Ik adem diep in, verbijt de tranen die ik voel opkomen en zucht. Nu ik mijn geluksring heb weten te verstoppen, heb ik het gevoel niet helemaal de controle kwijt te zijn over wat er met mij gebeurt.

Als ik op de borden ineens Antwerpen weet te ontcijferen ben ik meteen terug in het heden. We draaien met een scherpe bocht naar rechts de E19 op. Nemen ze me mee naar het buitenland? Maar waarom dan? 'Alstublieft, zeg me wat jullie van plan zijn. Ik zal meewerken, dat beloof ik. Maar zeg het me.'

'Stilte!' klinkt het in koor door twee mannen tegelijk.

'Ik vraag niet veel, ik vraag alleen wat jullie van mij willen,' zeg ik in mijn beste Duits.

'Nu stil! Mond houden!' Maar ik kan mijn mond niet houden. Ze brengen me over de grens, waarom? Om me tot prostitutie te dwingen? Daarvoor ben ik toch al veel te oud? Ik ben tweeënvijftig jaar. Er zijn veel jongere en mooiere vrouwen. Waarom ik? Ik moet het weten. De onzekerheid over wat er met mij gaat gebeuren maakt me radeloos. Ik mag hen niet boos maken, maar ik wil het weten. Ik smeek hun: 'Wat willen jullie van mij?' Mijn hese stemgeluid klinkt bijna onwerkelijk. Net zoals ik nog steeds niet geloof dat dit mij daadwerkelijk overkomt, geloof ik ook niet dat ik het ben die nu praat. 'Alstublieft, laat mij gaan. Ik moet naar huis, naar mijn kinderen. Ik ben een moeder.'

'Stilte! Nu stilte!' Hun woorden klinken gespannen en agressief. Ik realiseer me dat zij ook nerveus zijn en dat het minste of geringste hen kan doen doorslaan.

Onmachtig moet ik toezien hoe we de verlaten grensover-

gang bij Hazeldonk passeren. Er is niemand, geen douanebeambte, geen politie, helemaal niemand. Ik kan niet helpen dat ik moet huilen. Mijn lichaam schokt van het ongecontroleerde verdriet. De tranen vloeien over mijn wangen. Dit gaat niet goed. Ik hoor de woorden die Gerrit altijd gebruikt als het fout gaat: 'Dit is goed mis.' De gedachte aan Gerrit maakt de pijn in mijn borst nog scherper. Niets is meer zeker. Mijn man niet, mijn gezin niet, het leven dat we leiden niet. Ik raak er steeds verder vandaan. In Nederland leek het nog tastbaar, maar hier op deze rechte verlichte weg, die ik zo vaak genomen heb om naar familie te gaan, om te winkelen met mijn dochters, om op vakantie te gaan, neemt mijn lot een totaal andere wending. Wat betekent dit? Zal ik ooit terugkomen?

Hoewel ik overmand ben door verdriet, registreer ik nog wel waar ik me bevind. Het lijkt zelfs alsof mijn zintuigen onafhankelijk van mij operen. Alsof ze zich hebben losgekoppeld van mijn emoties en alles haarscherp registreren en opslaan. De lange verlichte tunnel waar we doorheen rijden moet de Scheldetunnel zijn. Ik word weer gedwongen om zo laag mogelijk te liggen om te voorkomen dat iemand mij zou zien. Ik hoor dat ons af en toe een tegenligger passeert en één keer worden we ingehaald, maar verder is er nauwelijks verkeer op de weg. Hoe laat zou het zijn? Een uur of twee? Wie rijden er op vrijdagnacht op dit uur door de tunnel van Antwerpen? Dronken lui en criminelen. Als we de tunnel uit zijn, mag ik ietsje rechterop gaan zitten. Mijn paniek zakt wat. Ik moet mijn hoofd koel houden. Dat is de enige manier om hier heelhuids uit te komen. Het zal een kwestie van tijd zijn voor mijn familie me hieruit redt. Dat weet ik zeker.

Als ik aan de linkerkant het verlichte vliegveld Zaventem zie, zegt de bestuurder op felle toon iets tegen de twee mannen achterin. Hierop duwt de man rechts, die nog altijd zijn benen over me heen heeft liggen, me met veel kracht naar voren. Zouden ze